

РЕШЕНИЕ

№ 422

гр. Бургас , 30.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XX СЪСТАВ в публично заседание на втори юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Станимира Анг. Иванова

при участието на секретаря **ВИОЛЕТА К. ТАСЕВА**
като разгледа докладваното от Станимира Анг. Иванова Административно наказателно дело № 20212120202266 по описа за 2021 година

Производството е образувано по повод жалба на ПР. СТ. К. с ЕГН: ***** против наказателно постановление № 21-0769-000617, издадено от Началник Сектор „Пътна Полиция” към ОД на МВР-Бургас, с което за нарушение на чл.638, ал.3 от КЗ, ѝ е наложено, на основание чл.638, ал.3 от КЗ, административно наказание „Глоба” в размер на 400 лева.

Жалбоподателката не оспорва, че в деня на проверката, осъществена ѝ от контролните полицейски органи, за управлявания от нея автомобил не е имало действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите. С жалбата се навежда довод, че както в атакуваното НП, така и в АУАН, е дадена погрешна правна квалификация на деянието, доколкото жалбоподателката е съсобственик на автомобила, заедно със своята съпруг, а не е само негов ползвател. Поддържа се, че нарушението не е извършено умишлено. Моли се атакуваното наказателно постановление да бъде отменено в своята цялост.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и поддържа жалбата, като отново моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

За административнонаказващия орган не се явява представител. С преписката от негова страна е депозирано писмено становище за неоснователност на жалбата, прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По допустимостта:

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл.59, ал.2 от ЗАНН (видно от разписката на л. 11 – НП е връчено на К. на 19.04.2021г., а жалбата е депозирана на 26.04.2021г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално **допустима**. Разгледана по същество жалбата е **частично основателна**, като съдът, след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол, намира за установено следното:

На 28.01.2021 г., около 16,40 часа, в гр. Бургас, на кръстовището, образувано от

бул. "Сан Стефано" и бул. "Стефан Стамболов", в посока хотел Космос, била извършвана проверка на автомобилистите от служители на Сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР-Бургас, сред които и св.Д.К.. При извършването от тях проверка, установили, че движещият се автомобил „Фолксваген Поло“ с рег.№ ВТ *** ВК, бил регистриран на територията на Република България, не бил спрял от движение и за него нямало сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. С оглед на това, св.К. спрял автомобила и установил, че се управлява от ПР. СТ. К. – жалбоподател по настоящото дело, а автомобилът бил регистриран на името на К.Н.Н.. С оглед на констатациите си, той съставил АУАН с бланков №856619/28.01.2021 г., в който изложил фактическа обстановка, идентична с гореописаната. Тези факти изпълвали според него състава на административно нарушение по чл.638, ал.3 от КЗ. След съставянето на АУАН, същият бил връчен на К., която след като се запознала със съдържанието му, го разписала без възражения.

На 01.02.2021 г. К. депозирала възражение в Сектор „Пътна полиция“, като посочила, че действително срокът на предходния договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ бил изтекъл на 25.01.2021 г. Посочила също и че автомобилът, с който е констатирано да е осъществено процесното административно нарушение, бил “семейна собственост”.

Въпреки така депозираното възражение, сезиран с преписката, АНО приел, че административното нарушение е установено по несъмнен начин, поради което издал атакуваното понастоящем наказателно постановление, с което за нарушение на чл.638, ал.3 от КЗ, на основание същата разпоредба, й сналложил административно наказание „Глоба“ в размер на 400 лева.

Така възприетата и отразена в АУАН и НП фактическа обстановка не кореспондира със събрания писмен доказателствен материал. По делото не се оспорва, че МПС „Фолксваген Поло“ с рег.№ ВТ *** ВК е регистрирано от 23.10.2008 г. на името на К.Н.Н.. Видно от представеното към жалбата, дала повод за образуване на настоящото производство, копие на удостоверение, преведено на български от испански език, Н. се намира с жалбоподателката в граждански брак от 28.11.2003 г., следователно процесният лек автомобил е закупен по време на брака им. Тъй като по делото няма доказателства, а и доводи, в насока вида режим на имуществени отношения, който следва да се прилага спрямо Н. и К., и съобразно общите правила, то съдът приема, че в процесния случай е приложим законовият режим на общност. Тоест, за вещните права върху всяко придобито по време на брака имущество, следва да се прилага режим на съпругеска имуществена общност, поради което МПС се явява съсобствено между съпрузите. Предвид това, то неправилно, както актосъставителят, така и наказващият орган са преценили, че изключителен собственик на МПС е К.Н.Н. Както бе посочено и по-горе, МПС е в режим на съпругеска имуществена общност между жалбоподателя К. и нейния съпруг. Това несъответствие във фактическата обстановка рефлектира и върху правната страна на нарушението, доколкото жалбоподателката се явява съсобственик на процесното МПС, а не само негов ползвател. Тоест, неправилно е отговорността му да бъде ангажирана по реда на чл. 638, ал. 3 от КЗ. За установяване на собствеността върху процесното МПС, наказващият орган е следвало да упражни правомощията си, разписани в чл. 52, ал. 4 от ЗАНН и да предприеме допълнителни действия по събиране и проверка на доказателствен материал преди да се произнесе по изпратената му преписка.

В контекста на гореустановеното, съдебният състав приема, че актосъставителят не може да бъде укорен относно правилността и обосноваването на направената констатация за нарушение - същата е била изцяло законосъобразна, формирана след цялостна оценка на фактите и тяхното значение. Изводите му са базирани на официален свидетелстващ документ, какъвто е свидетелството за регистрация на МПС. Същият съставлява

доказателство относно съдържащите се в него изявления, включително и относно собственика на съответното ППС. В този смисъл, към датата на съставяне на акта за установяване на административно нарушение, актосъставителят е възприел именно тази обвързваща го откъм достоверност информация относно собственика на автомобила и доколкото като такъв не е бил отразен жалбоподателя, който го е управлявал, законосъобразно е квалифицирал деянието по чл. 638, ал. 3 от КЗ. След като обаче още с възражението, депозирано срещу съставения АУАН, К. е навела доводи в насока съсобственост на автомобила, то АНО преди да състави НП е следвало да извърши допълнителна доказателствена дейност.

С оглед на всичко изложено, съдът намира, че по делото по несъмнен начин е установено, че на 28.01.2021г., около 16,40 часа, в гр. Бургас, на кръстовището, образувано от бул."Сан Стефано" и бул."Стефан Стамболов", в посока хотел Космос, автомобил „Фолксваген Поло" с рег.№ ВТ **** ВК, който бил регистриран на територията на Република България, не бил спрян от движение и за него нямало сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите, и който бил в режим на СИО между К.Н.Н. и ПР. СТ. К. – жалбоподател по настоящото дело, бил управляван от последната. До тези изводи, съдът достигна след съвкупен анализ на всички писмени доказателствени изводи, веществени доказателствени средства и показанията на св.К., чиито показания са последователни, безпристрастни и пълни.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обосноваост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

При разглеждане на дела по оспорени НП районният съд е винаги инстанция по същество - чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността, т.е. дали правилно са приложени процесуалния и материалния закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя - арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие (право и задължение) съдът ex officio (служебно) констатира - чл. 13, чл. 107, ал.2 и чл. 313-314 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание - чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. В проведеното срещу жалбоподателя административнонаказателно производство са спазени сроковете по чл. 34, ал.1 и 3 от ЗАНН. Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателката, както и на НП. Нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно, така че да не възниква съмнение относно неговото съдържание. Всички елементи от състава му са изброени във фактическото описание, поради което правото на защита на жалбоподателя е гарантирано. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото във вина на жалбоподателката нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е „обвинена" и срещу какво да се защитава. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство.

Доколкото обаче по-горе бяха изложени изводи, че приетата за установена фактическа обстановка е непълна и тази непълнота рефлектира и върху правната страна на нарушението, предвид това, че жалбоподателят се явява съсобственик на процесното МПС, а не само негов ползвател, то следва да се посочи, че правилната квалификация на деянието, осъществено от П.К., е тази по чл.638, ал.1, т.1, вр. с чл.483, ал.1, т.1 от КЗ. Съгласно чл.

638, ал.3 от КЗ, лице, което не е собственик и управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, се наказва с глоба от 400.00 лева, т.е. чл. 638, ал.3 от КЗ предвижда наказание за лице несобственик, което управлява МПС, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. В разглеждания случай обаче, от събраните по делото доказателства се установи, че към момента на проверката за управлявания от жалбоподателят лек автомобил не е имало валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, както и че същият е бил съсобствен между нея и съпруга ѝ. Именно поради това, приложима в случая е разпоредбата на чл. 638, ал.1, т.1 от КЗ, която предвижда санкция „Глоба“ в размер на 250 лева на лице по чл. 483, ал. 1, т. 1 от КЗ, а именно лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение, което не изпълнило задължението си да сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Дадената от наказващия орган квалификация на нарушението по чл. 638, ал.3 от КЗ обаче не е процесуално нарушение, водещо до ограничаване правото на защита на жалбоподателят и съответно формално основание за отмяна на наказателното постановление, като незаконосъобразно. Безспорно е установено по делото, че на посочената дата и в посочения час процесният автомобил е бил без задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Поради тези съображения, съдът счита, че процесното НП следва да бъде изменено, като настоящата съдебна инстанция упражни правомощията си по чл. 63, ал.1, изр.1-во, предл.2-ро, във връзка с чл. 84 от ЗАНН, във връзка с чл. 337, ал.1, т.2 от НПК и да приложи закон за по-леко наказуемото административно нарушение, чиито обективни и субективни елементи са установени безспорно по делото, като бъде преквалифицирано нарушението от такова по чл. 638, ал.3, в такова по чл.638, ал.1, т.1, вр, с чл.483, ал.1, т.1 от КЗ, като бъде променено основанията за налагане на наказанието от такова по чл. 638, ал.3 от КЗ в такова по чл. 638, ал.1, т.1 от КЗ и да бъде намалено наложеното на жалбоподателят административно наказание „глоба“ от 400 на 250 лева.

С оглед посочените от съда съображения, наказателното постановление, следва да бъде изменено, за което и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 21-0769-000617, издадено от Началник Сектор „Пътна Полиция“ към ОД на МВР-Бургас, с което на ПР. СТ. К. с ЕГН: ***** е наложено административно наказание глоба в размер на 400 лева на основание чл. 638, ал.3 от КЗ за извършено нарушение на чл. 638, ал.3 от КЗ като **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** нарушението от такова по чл. 638, ал.3 от КЗ, в такова по чл.638, ал.1, т.1, вр, с чл.483, ал.1, т.1 от КЗ и **НАМАЛЯВА** на основание чл. 638, ал.1, т.1 от КЗ административното наказание „Глоба“ на 250 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-Бургас в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Вярно с оригинала!

АР

Съдия при Районен съд – Бургас: _____